

år 2000 og finde frem til samtlige anlægslove m.v. samt vurdere, om de pågældende love bør ophæves. Efter forslagsstillernes opfattelse vil der skulle bruges 20-40 arbejdsdage på dette foretagende.

Nu mener jeg for det første, at forslagsstillernes beregning beror på en noget forenklet fremstilling af forholdene, men lad nu det ligge.

Mere grundlæggende mener jeg, som det også er fremgået af Justitsministeriets svar på Retsudvalgets spørgsmål vedrørende L 219, at en sådan ophævelse ikke er nødvendig, og at der ikke er tradition for, at man udtrykkelig ophæver sådanne retspåskrifter ved lov.

Jeg mener heller ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at indføre en praksis, hvorefter denne type af love fremover formelt skal ophæves af Folketinget. Jeg skal i den forbindelse pege på, at en sådan praksis vil medføre en ikke ubetydelig merbelastning af Folketinget, idet Tinget oven i den store mængde af lovforslag, som allerede i dag passerer og behandles her i Tinget, fremover tillige vil skulle behandle og vedtage en lang række lovforslag, som alene ophæver en eller flere love.

Jeg vil også gerne fremhæve, at en vedtagelse af det foreliggende lovforslag kun i yderst begrænset omfang vil kunne bidrage til at gøre lovgivningen mere overskuelig for borgerne. Det er således kun en meget beskedent del af de forskrifter, der foreslås ophæves, som overhovedet kan have betydning for private borgere. Jeg vil derfor vove den påstand, at en vedtagelse af dette lovforslag ikke vil få nogen nævneværdig indflydelse på borgernes mulighed for at orientere sig om den lovgivning, der er relevant for deres hverdag.

Jeg deler ikke umiddelbart forslagsstillernes bekymring om, at det kan mindske borgernes respekt for lovgivningen, at ældre love, der har udtømt deres formål, eller som må anses for bortfaldet, ikke er formelt ophævet. Som jeg tidligere har givet udtryk for, finder jeg det langt vigtigere at rette indsatsen mod en forenkling af den eksisterende lovgivning på området, hvor der kan være et stort behov for at give klare og mere præcise regler i forhold til befolkningen.

Så selv om vi fra regeringens side naturligvis er enige med forslagsstillerne i, at det er vigtigt at sikre både regelforenkling og overskuelighed, så må vi fastholde, at den øvelse, der er lagt op til, ikke er problemfri og heller ikke påkrævet. Vi synes kort sagt, at kræfterne kan bruges bedre.

Af disse grunde kan regeringen ikke stemme for det fremsatte lovforslag.

Jeg vil dog gerne nævne, at Justitsministeriet i april måned sidste år anmodede alle ministerier om at være opmærksomme på, om der inden for de enkelte ministeriers område findes love og andre retsfor skrifter, som udtrykkelig bør ophæves. Justitsministeriet opfordrede i den forbindelse ministerierne til i forbindelse med udarbejdelsen af nye lovforslag, både forslag til nye hovedlove og ændringer af gældende love, at overveje, om det pågældende lovforslag giver anledning til at ændre retsfor skrifter, og at man bør fremsætte det i forbindelse med fremsættelse af nye lovforslag.

Jeg mener fortsat, at det vil være en langt bedre og betydelig mindre ressourcekrævende metode at få foretaget den nødvendige oprydning i de retsfor skrifter, som ikke længere er relevante, men som sagt er det jo en god anledning til endnu en gang at få trukket det synspunkt frem, og det er hermed gjort.

Sandy Brinck (S):

Dette lovforslag er et indslag i en serie ikke kun sådan historisk, hvor hver samling har sin udgave, men også i den forstand, at forslagsstillerne i denne samling har fremsat fire lovforslag med samme overordnede mål, hvor dette blot er det første.

Lad mig starte med at kvittere for det store stykke arbejde, forslagsstillerne har lagt i både dette og de øvrige forslag. Det har ganske givet taget meget tid.

Formålet er ifølge bemærkningerne at ophæve gamle love, som er udtømt og uden juridisk relevans. Det kan forekomme som dobbeltarbejde at ophæve love, som ingen juridisk relevans har.

Forslagsstillerne argumenterer videre med, at ophævelserne vil tynde ud i den danske lov-jungle. Her kan man spørge, om det over for borgerne har nogen betydning, idet det må være ganske få, om nogen, der i dagligdagen støder ind i Kong Frederik den Femtes Sø-Krigs-Artikels-Brev af 8. januar 1752.

Hertil skriver forslagsstillerne da også selv i bemærkningerne, at disse gamle bestemmelser er uden praktisk betydning i det moderne samfund, ligesom forslagsstillerne i bemærkningen til L 182, som vi senere skal behandle, erkender, at det har været svært overhovedet at finde frem til bestemmelserne.